

บทนำ

“มีคนตาย!” ถุงของกินในมือจินตนาการร่วงลงไปกองกับพื้น

“พ...ที่พูดเล่นใช้ไหมคะ” หญิงสาวละล้าละลักถาม หลังจากตกอยู่ในอาการอึ้งหน้าซีดกับชาวสตรๆ ร้อนๆ ที่ได้ยินจากปากเพื่อนบ้าน ไม่ใช่สิ... เธอต้องเรียกว่าเพื่อนร่วมชั้นในคอนโดมิเนียมต่างหาก

จินตนาการต้นแวนสายตาหนาเตอะที่คล้อยลงมาจากอาการตกใจให้เข้าที่ พลังกะพริบตาถี่ๆ เรียกสติ

“พูดจริงจะน้องจิน นี่หนูไม่ได้ดูข่าวเลยใช้ไหม เนี่ยๆ ข่าวเพิ่งออกเมื่อเช้านี้เลยนะ”

‘เจ้ออ้ย’ รีบดึงโทรศัพท์สมาร์ทโฟนของตัวเองขึ้นมา กดเปิด สไลด์นิ้วเลื่อนหน้าจอด้วยสีหน้าจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยื่นมาให้ดู

จินตนาการกลืนน้ำลายลงคอ ลมหายใจถี่เร็วขึ้นด้วยความหวาดกลัว ขณะรับโทรศัพท์ของอีกฝ่ายมาดู แล้วยิ่งงัน เมื่อเห็นชัดว่ามีข่าวฆาตกรรมเกิดขึ้นที่นั่นจริงๆ ซ้ำร้ายมันยังเป็นห้องฝั่งตรงข้ามกับเธอ!

ความจริงนั้นทำให้เธอแทบลมจับ...ฮือ

“นี่หนูคงจะนอนยาวเลยใช่ไหมจะถึงไม่ได้ยินอะไรเลยตอนที่ตำรวจเข้ามา พี่ก็มัวแต่กลัวเลยไม่ได้ฝากข้อความไว้ ตายสยของชะด้วย...” เจ็อ้อยพูดพาลงлубแขนที่ชนลูกพริบของตนด้วยความสยของขวัญ

ขนาดหล่อนอยู่ถัดจากที่เกิดเหตุไปหลายห้องยังพวขนาดนี้ แล้วแม่สาวน้อยนักเขียนฟรีแลนซ์คนนี้จะลั่นประสาทขนาดไหน

จินตนาการกลืนน้ำลายลงคอ ตอบเจ็อ้อยไปเพียงสั้นๆ ขณะที่อยู่ในใจรำรื่องว่าจะให้เธอรู้เรื่องเมื่อวานนี้ได้ยังไง ก็เวลานอนเธอจะเปิดทุกอย่าง แม้แต่เสียงกริ่งหน้าประตูห้อง และห้องทุกห้องในคอนโดมิเนียมแห่งนี้ก็ดีเยี่ยมด้วยระบบเก็บเสียงรอบด้าน มันจึงไม่แปลกที่เธอจะไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

แล้วจะทำยังไงล่ะเนี่ย...

“และที่พี่เรียกหนูเนี่ย ก็เพราะพี่จะบอกว่า...พี่จะย้ายออกแล้วนะ!”

“หะ...หะ? ย้ายออก...ทำไมล่ะคะ!” จินตนาการถามเสียงหลง รู้สึกวังเวงขึ้นอีกหลายเท่ากับคำบอกเล่านั้น

เจ็อ้อยรู้สึกผิดเล็กน้อย แต่ก็ต้องพูดออกไปตรงๆ

“คือ...พี่กลัวผีชะหนู ตายโหงชะด้วย ขวัญพี่ยังอ่อนๆ อยู่ ดีที่แฟนพี่เขามีคอนโดอยู่อีกที่ ไกลหน่อยแต่ก็ยังพอเดินทางสะดวก ถึงจะไม่เท่าที่นี่ แต่ก็คงดีกว่า หนูเองถ้าอยู่ที่นี้ต่อก็หมั่นสวดมนต์ให้หัวพระบ้างนะจ๊ะ พี่มาบอกแค่นี้แหละ กลัวว่าหนูไม่รู้แล้วเกิดเรื่องขึ้น ตอนนี่พี่ไปก่อนนะ พอดีให้คนมาขนของจะได้ย้ายไปเย็นนี้เลย...ดูแลตัวเองด้วยนะ”

ฟังประโยคอันยาวนั้นแล้วจินตนาการก็ทำได้แค่พยักหน้ารับแบบมีนัยๆ และมองตามหลังคนที่กำลังจะกลายเป็นเพียงอดีตเพื่อนบ้านขึ้นลิฟต์ไปด้วยความรู้สึกอยากกู่รื่องให้ก้องโลกว่า

‘แล้วฉันล่ะ! นั่นมันหน้าห้องฉันเลยนะ!’

“เบื้อวะ” เสียงเนือยๆ ของหิริญญุกกลบด้วยเสียงรัวเป็นพิมพ์ของ
คนที่นั่งประจำอยู่ที่โต๊ะทำงานภายในชั้นบนสุดของตึก ‘พุมิวิริยะ เพลส’

“กูเบื้อ”

“...”

“ไอ้เจษฎ์! ไอ้...” หิริญรัวคำสบถหยาบคายใส่เพื่อนที่ปีจจุบันกลายเป็นแฟมิลีแมน และกำลังจะเป็นพ่อลูกอ่อนของเด็กแฝดชายที่กำลังจะคลอด
ในอีกสองเดือน

ความจริงนั้นทำให้หิริญเกิดอาการคันยิบๆ

ก็ใครจะคิดล่ะว่าไอ้เจษฎ์ เพื่อนที่เรียนและเที่ยวหัวรำน้ามาด้วยกัน
กับเขา จะกลายเป็นคุณพ่อตัวอย่างแข่งกับไอ้หม่อม หม่อมราชวงศ์ปราบดา
พยุหะมนตรี ไปด้วยอีกคน ขณะที่คนซึ่งไม่ควรมีชีวิตโดดเดี่ยวที่สุดในกลุ่ม
ต้องกลายเป็นหนึ่งในคนโสด ที่ไม่มีวี่แววแต่งงาน!

หม่อมราชวงศ์ปราบดาแต่งงานมีครอบครัวยังพอว่า เพราะเจ้าหนี้มัน
สุภาพอ่อนโยน แต่ไอ้เจษฎ์!...คนที่ชู้กว่าเขาหลายขุมอย่างมันกลับกลับดำ
เป็นขาวหน้าตาเฉย

เพราะตั้งแต่แต่งงานก็ทำตัวว่านอนสอนง่าย รักเดียวใจเดียว ไม่เที่ยว
ไม่ตี๋ม มาทำงานแต่เช้า ตอนเย็นกลับบ้านตรงเวลา บางวันมีเวะไปซื้อขนม
กับผ้าอ้อมให้ลูกตามคำสั่งเมีย ทำให้ภาพจน์ของคนที่ชู้ที่สุดในกลุ่มตก
มาเป็นของเขา

ร้อนไปถึงคุณหญิงวิไล คุณแม่ของเขาที่เริ่มมีความคิดจะต้อนลูกชาย
เข้ากรอย่างเพื่อนๆ ขึ้นมาบ้างแล้ว

“วันนี้ไม่มีงานทำ?”

“มีแต่ไม่ทำ บ้านรวยเว้ย มีอะไรใหม่” เมื่อหมั้นใส่หิริญก็อดพาลไม่ได้

“แล้วมีงมาทำไม” คนที่เป็นเจ้าของสถานที่ถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

แต่เห็นได้ชัดว่ากำลังจะหมดความอดทน

“กูเบื้อ”

ตั้งนั้นสายตาของเจษฎ์บดินทร์ที่มองเพื่อนจึงเป็นคำถามว่า...แล้วมี
ต้องการอะไรจากกู

“ไปแตกเหล่ากัน”

คนถูกชวนดูนาฬิกาตรงข้อมือ

“นี่มันเพิ่งบ่ายสามโมง”

“นั่นแสดงว่ามีตกลง วันนี้ไปแตกเหล่ากัน” หิริญดูกระตือรือร้นขึ้นมา
ทันที

เจษฎ์บดินทร์นิ่งไปนิดก่อนจะตอบ

“มีงไปชวนไอ้หมอเถอะ วันนี้กูต้องรีบกลับบ้าน ช่วงนี้ขี้มเห็น้อย่าง
กูต้องกลับไปช่วยเขาดูลูก”

ยายหนูวิปครีมีอายุสองขวบกว่ากำลังอยู่ในวัยซน กระตือรือร้น และ
แจ๋ยแจ๋ยทั้งวัน วิยะดาจึงมักพูดเสมอว่า คงมีแต่เขาที่มีพลังงานสุลีสกับลูก
และทำให้แกมีความสุขได้ ขณะที่เธอแทบหมดแรงเพราะได้แต่วิ่งตามแ
ระหว่างรอเขากลับมา

ถ้าถามว่าต่อไปหากมีสมาชิกเพิ่มอีกสองคน เป็นเจ้าแฝดซึ่งมีแนวโน้ม
ว่าจะชนได้พี่มาเพิ่ม เขาจะไหวไหม เจษฎ์บดินทร์ตอบได้ในทันทีเลยว่าเขา
ไหวเสียยิ่งกว่าไหว ต่อให้ชนแค่ไหนก็รับได้ทั้งหมด แต่ถ้าถามว่าห่วงกังวล
เรื่องภรรยาสาวจะเหนื่อยมากเกินไปหรือไม่นั้น เจษฎ์บดินทร์คงตอบว่านั่น
คือปัญหาใหญ่ที่เขาเก็บมาใส่ใจยิ่งกว่าอะไร จึงได้พยายามทำทุกทาง และ
สรรหาทุกอย่างมาเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระความเป็นแม่ของเธอ

สีหน้าและแววตาอ่อนโยนลงอย่างเห็นได้ชัดของเพื่อนที่ฉายออกมา
ทำให้หิริญเกิดความสงสัยและเอ่ยถามออกไปคล้ายไม่รู้ตัว

“การมีครอบครัวมันดีขนาดนั้นเลยหรือวะ”

เจษฎ์บดินทร์เลิกคิ้ว

“ก็ลองมีดูสิ แล้วจะเข้าใจ”

ฟังแล้วหิริญก็ถึงกับสะดุ้ง รีบโบกไม้โบกมือ

“กูเห็นครอบครัวที่หย่ากันแล้วหลอน ดูอย่างหมอกิ่งกาญจน์ดี แต่งกันหม้อข้าวยังไม่ทันดำ ก็รู้ว่าจะหย่าแล้ว มันไม่ใช่ทุกคนนะเว้ย ที่แต่งงานแล้วจะมีความสุขอย่างมึงกับไอ้หม่อม”

หมอกิ่งกาญจน์ที่พูดถึงนั้นเป็นเพื่อนคนหนึ่งของพวกเขา และมีฐานะเป็นญาติห่างๆ ของหิรัญ เพิ่งแต่งงานเมื่อสองปีก่อน แต่ดูเหมือนว่าตอนนี้ชีวิตคู่กำลังมีปัญหา ถึงขั้นเตรียมจะหย่าขาดจากสามีในเร็ววัน

“ใช่...มันไม่ใช่ทุกคนที่แต่งงานแล้วจะมีความสุข แต่ทุกคนก็มีสิทธิ์เลือกคนที่จะมาเป็นคู่ชีวิตของตัวเอง ดังนั้น...ถ้าเลือกแล้วมันพัง ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่หว่า อย่างน้อยก็ได้อยู่กับคนที่ตัวเองรักและอยากใช้ชีวิตร่วมกันไปตลอดชีวิต ที่เหลือจะเป็นยังไง มันเป็นเรื่องของเวลาและการปรับตัว ทุกคู่มันก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้น และไม่มีคู่ไหนที่ไม่มีปัญหา อย่างคู่กูกับยิ้ม หรือคู่ไอ้หม่อมกับหนูอิน ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีปัญหา”

คำพูดของเจษฎ์บดินทร์ทำให้หิรัญนิ่งไป ก่อนจะพึมพำ “ก็จริงของมึง” แต่คนเป็นเพื่อนไม่ได้ยิน เพราะเสียงประตูที่ถูกเคาะและเปิดเข้ามาหลังจากที่เจษฎ์บดินทร์เอ่ยอนุญาต

เลขาฯ ของเจษฎ์บดินทร์ก้าวเข้ามาวางแฟ้มลงบนโต๊ะของเจ้านาย

“นี่เป็นรายละเอียดคอนโดที่ท่านประธานให้หาค่ะ ภาพและรายละเอียดอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ดิฉันส่งให้ท่านประธานในเมลแล้วนะคะ”

“ขอบใจมาก”

หลังจากเลขาฯ ออกไป หิรัญก็เดินตัวขี้ขึ้นจากโซฟา และเดินมาหาเพื่อนที่กำลังเปิดแฟ้มเอกสารนั้น

“คอนโด? ทำไมวะ จะหาคอนโดไว้ซุกกิ๊กหรือ”

เจษฎ์บดินทร์ชะงักมือ ก่อนจะสบถคำเพื่อนอย่างหยาบคาย

“ไม่ใช่เว้ย! ยิ้มเขาขอให้ช่วยหาคอนโดใหม่ให้จินตนาการ เพราะต้องย้ายที่อยู่ด่วน ฉันทึกลุยให้เลขาฯ รีบหาให้”

เพราะเจษฎ์บดินทร์ยังคงกวาดตาดูรายละเอียดในแฟ้มจึงไม่ทัน

สังเกตเห็นว่าสีหน้าของหิรัญเปลี่ยนไป และดูตื่นตัวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“ทำไมรีบวะ”

“นายไม่รู้?”

เจษฎ์บดินทร์เงยหน้าขึ้นถามอย่างสงสัย เพราะไม่คิดว่าหิรัญจะไม่รู้เรื่องเร่งด่วนเช่นนี้ของจินตนาการ

แต่จะว่าไป...ถ้าสองคนนี้คบกัน แล้วทำไมจินตนาการไม่ขอให้หิรัญช่วยเหลือเรื่องนี้ล่ะ เพราะจริงๆ แล้วหิรัญมีกิจการคอนโดหลายแห่งในกรุงเทพฯ ทั้งยังมีทำเลที่ตั้งตามเงื่อนไขที่จินตนาการต้องการอีกด้วย

แต่เมื่อมาคิดๆ ดูแล้ว นอกจากเหตุการณ์ในวันนั้นที่เขาบังเอิญไปเห็น ทั้งสองคนก็ทำตามปกติ และไม่ได้มีท่าทีเหมือนคนคบหาดูใจกันอยู่เลยไม่ใช่หรอ

หรือเขาจะเข้าใจอะไรบางอย่างผิดไปเกี่ยวกับสองคนนี้และเหตุการณ์ในวันนั้น

“ก็เออสิ ฉันจะรู้ได้ไง”

เจษฎ์บดินทร์เก็บสายตาพิจารณาและตอบกลับตามปกติ

“เห็นว่าห้องตรงข้ามมีเหตุฆาตกรรม ก็เลยต้องย้ายออกด่วน”

หิรัญพยักหน้ารับ “แล้ว...เขาอยากได้ห้องแบบไหน”

“อยากรู้ไปทำไม”

“เออ! บอกมาเถอะน่า!”

๑

ความหลังเมื่อครึ่งเมามาย

ก่อนหน้านี้ : ระยอง

“จริงๆ แล้ว...คุณก็หล่อแหละคะ”

แก้วเครื่องดื่มที่กำลังจะถูกส่งถึงปากชะงัก หิรัญเหลือบมองหญิงสาวที่กำลังนั่งโงนแง่นไปมาบนเก้าอี้แอบแดดตัวถัดไปด้วยสายตาคาดไม่ถึงกิ่งขำ

“นี่เธอเพิ่งรู้ซึ่งเธอจินตนาการ”

“อ้อ” ผู้มีใบหน้าแดงก่ำพยักหน้าหงึกๆ รับอย่างซื่อตรง

บัดนี้ดวงตาหม่นแสงของจินตนาการหรือมือหนึ่งถือแก้วเบียร์ที่พร่องไปกว่าครึ่ง และอีกมือถือปลาหมึกย่างที่ถูกงับกัดขาดไปเล็กน้อย แต่คงเพราะความเหนียวเกินไปของมัน จึงทำให้โดยรวมแล้วเจ้าปลาหมึกตัวนี้ยังคงสมบูรณ์อยู่มาก

“หรือเพราะว่า...ตอนนี้มันมีด...” ตั้งข้อสันนิษฐานแล้วก็พยักหน้าเห็นด้วยกับตัวเอง “หือ...คุณทำอะไรนะเดี๋ยวผมยุ่ง!”

คนที่ตาปรือแทบจะหลับประท้วงเสียงอ้อแอ้ เพราะจู่ๆ คนตัวโตก็

ยื่นมือมาจับหัวแล้วบังคับให้หันไปมองหน้าเขาตรงๆ

เดิมที่ตรงนี้มีผู้ร่วมวงอยู่ทั้งหมดห้าคน ได้แก่ หิริญ จินตนาการ วยะดา เจษฏ์บดินทร์ และพัฒนาพงษ์

แต่ทันทีที่เจษฏ์บดินทร์ทราบว่ามีหม่อมราชวงศ์ปราบดาพาภรรยา ปลีกตัวออกไปอันนี้มันที่เกาะเสม็ดตั้งแต่เย็น ก็รีบพาวยะดา ภรรยาของตนเองไปบ้าง จึงเหลือแต่เขา จินตนาการ และพัฒนาพงษ์ อ้อ...ยังมีเจ้าแมว อ้วน ‘ชายน้อย’ ลัทธิเลี้ยงของหม่อมราชวงศ์ปราบดาอีกหนึ่งตัวที่กำลังนอนหลับขดตัวเป็นก้อนกลมอยู่ข้างๆ จินตนาการ

แต่ไม่ทันจะได้ตั้งวงสังสรรค์กันอย่างใจ เพื่อนอาจารย์แพทย์ของพัฒนาพงษ์ก็ผ่านมาด้วยความบังเอิญ พัฒนาพงษ์ที่นานๆ จะเจอฝ่ายนั้นจึงขอปลีกตัวออกไปพูดคุย ทั้งให้เขากับจินตนาการนั่งกันอยู่ตามลำพังอย่างที่เป็นอยู่

“นี่เรากำลังจะบอกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอไม่เคยรับรู้ถึงความล่อระดับที่ออปของฉันเลยไหนเธอ!” คนที่มักจะมีสาวๆ มองตามด้วยสายตาหยาดเยิ้มชวนฝันบดกรามเข้าหากันแน่น เอื้อมมือไปจัดการคนตัวเล็กทันที

“ป...เปล่านั้น...ฮือ...ปล่อย!” จินตนาการพยายามดึงมือของเขาออกจากหัวแต่ไม่เป็นผล จึงร้องโวยวายเสียงอ้อแอ้ก่อนจะถูกเขยเขยให้เงยหน้าขึ้นมองเขาตรงๆ

“อะ ป่าให้โอกาสอีกครั้ง ดูใหม่แล้วตอบมาซิ ว่าหนุ่มโสดในฝันแปดปีซ้อนอย่างฉันเป็นยังไง” หิริญที่กำลังตั้งท่าจะแก้มคนตัวเล็กชะงักไปเมื่อเห็นว่า “นี่เธอ...ร้องให้เธอ”

ชายหนุ่มถามด้วยอาการคาดไม่ถึงถึงกึ่งๆ วางตัวไม่ถูก เขาละมือจากเธอในทันทีราวกับต้องของร้อน ขณะที่จินตนาการเองก็รีบยกมือขึ้นลูบผมที่ถูกอีกฝ่ายทำให้ยุ่ง ไบ๋หน้าองุ่น

“ไม่ใช่เพราะฉันใช่ไหม”

“...” คนเมาเหลือบมองด้วยดวงตาวาววับ

“เฮ้! ฉันแค่ล้อเล่นเองนะ...นี่เธอมาแล้วหรือ”

“ฮือ...” หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ จนหน่วยน้ำตาที่คลออยู่ร่วงพรู พร้อมกับบงบปลาหมึกอย่างแรง ระบายความเคืองแค้น ทำให้โดยรวมแล้วภาพของเธอดูไม่จืดจาง

“แต่เธอเพิ่งดื่มไปยังไม่หมดแก้วเลยนะ” คนถามเอ่ยอย่างไม่อยากเชื่อ เพราะจำได้ว่าเมื่อหลายปีก่อน ณ ที่แห่งนี้ ตอนที่ยินทอรหิ์หม่อมราชวงศ์ปราบดามาด้วยเรื่องเข้าใจผิดบางประการ เขามีโอกาสเห็นจินตนาการมาครั้งหนึ่ง ชายหนุ่มจึงไม่คิดว่าการดื่มเพียงเล็กน้อยนี้จะทำให้เธอมีนอย่างที่เห็น

เป็นอีกครั้งที่จินตนาการพยักหน้ายอมรับอย่างซื่อตรง แม้ในตอนนั้นเจ้าตัวจะมีสติเหลือเพียงครึ่งก็ตาม

เธอตั้งปลาหมึกที่เหนียวจนกัดไม่ขาดออกจากปากและยกแก้วขึ้นดื่มอย่างโมโห

“เฮ้ย! เอามานี่!” หิรัญแทบสยด ขณะแย่งแก้วเบียร์มาจากมือของคนคออ่อน

“กินไม่เป็นแล้วจะกินทำไม หน้าต้ามันก็บอกลอยู่แล้วว่าเป็นเบียร์! เธออายุเท่าไรแล้วจินตนาการ ไม่รู้หรือไงว่าดื่มเหล่านะดื่มได้ แต่ต้องรู้ตัวด้วยว่าดื่มได้มากแค่ไหน และสถานการณ์แบบใด แล้วนี่...”

“ฮึก! ฮึก!...”

“ฮ...เฮ้ย คือ ฉันไม่ได้ตั้งใจว่าเธอนะ...”

“คุณว่าฉัน! แม้แต่คุณก็ว่าฉัน...ใครๆ ก็เอาแต่ว่าฉัน” คนที่สะอื้นให้ด้วยอาการกลืนไม่อยู่ตดพ้อเสียงสั่นเครือ

“จ...ใจเย็นๆ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ นั้นแบบนั้นแหละ...อีกครั้ง...ฮึบ!”

“โฮ...”

“...”

ตอนนั้นหิรัญยอมรับว่าทำตัวไม่ถูก เขาไม่เคยตกอยู่ในสถานการณ์

แบบที่เป็นอยู่

แน่นอนว่าด้วยฉายา ‘ชายโหด’ ที่ได้มานั้น ทำให้หิรัญเห็นน้ำตาของผู้หญิงมาก่อนที่ ทั้งที่ออกมาจากใจจริงๆ และเสแสร้งแกล้งทำ แต่ทุกๆ ครั้งเขาก็สามารถทำสิ่งที่ตัดปัญหาทุกอย่างได้อย่างง่ายดายและอัตโนมัติ แต่สถานการณ์ที่เผชิญอยู่กลับทำให้คนที่ซ้ำของและรู้อยู่เสมอว่าควรจัดการเช่นไร ได้ลิ้มรสความรู้สึกที่เรียกว่า ‘ร้อนรน’ ขึ้นมาจนทำอะไรไม่ถูก

การร้องไห้ของจินตนาการนั้น ไม่เหมือนการร้องไห้ของผู้หญิงคนไหนที่เขาเคยเห็น เธอไม่มีจริต ไม่มีการสงวนท่าที ทุกๆ อย่างที่เกิดขึ้นคล้ายกับเป็นจังหวะที่ความรู้สึกซึ่งถูกเก็บเอาไว้ภายในพังทลายออกมาจากเปลือกหนา เธอไม่ได้ก้มหน้า แถมยังเปล่งเสียงออกมาราวกับเด็กเล็กๆ ใช้หลังมือถูเช็ดน้ำตาไปพลาง สะอื้นไปพลาง ราวกับอยู่ในสถานที่ส่วนตัว ไม่ใช่ลานทรายกว้างอย่างในยามนี้

“จิน...” เสียงทุ้มขาดห้วง มือที่ยื่นออกไปหมายจะจับตัวเธอชะงักก่อนจะเปลี่ยนเป็นวางลงบนกลุ่มผมนุ่มสลวย แล้วลูบเบาๆ

“ฮึก!”

เสียงสะอื้นนั้นทำให้คนปลอบทั้งขำทั้งอ่อนใจ ยายหญิงนี่คงเจอเรื่องหนักสะกิดต่อมมากระมัง

ตลอดเวลาที่รู้จักกัน ใช้ว่าเขาไม่รู้ว่าจินตนาการมักจะซ่อนความรู้สึกไว้ใต้ใบหน้ายิ้มแย้มและท่าทางสดใส ซึ่งความจริงแล้ว...เป็นแบบนี้มันก็ดี แม้ว่า...จะรับมือยากสักหน่อยก็ตาม

ถึงคิดแบบนี้แต่ก็ยังมิวายบ่นเพื่อให้บรรยากาศของตนไม่อิหลัก-อิเหลื่อไปมากกว่านี้

“เฮ้อ...อย่างน้อยเธอก็ควรวางใจไปลาหมีกนั่นก่อนนะ ฉันว่าร้องไห้ไปถือปลาทูหมีกย่างไปแบบนี้มันดูไม่ค่อย...”

“โฮ...”

หิรัญทำหน้าที่บ่นยากเมื่อเสียงร้องของจินตนาการยิ่งดังขึ้นอีก เขา

ถอนหายใจอีกคำรบ ขยับไปนั่งข้างเธอ และรังสีระของคนที่ตัวเล็กเข้ามา
ซบอกร่วมกับลูบปลอบอย่างเก๋ๆ กังๆ

“เฮ้อๆ ไม่ว่าจะ ร้องออกมาเลย ร้องออกมา เสียอยู่ตรงนี้แล้ว จัด
มา!”

ฟืด!

“...”

“แกงเขียวหวานไก่ ๒๔๐ แคลอรี น่องไก่ทอด ๓๔๕ แคลอรี
ข้าวมันไก่ทอด ๕๙๖ แคลอรี ไข่พะโล้ ๑๘๐ แคลอรี ซาลาเปาไส้หมู ๒๐๒
แคลอรี ผัดซีอิ้ว ๖๗๙ แคลอรี เค้กช็อกโกแลต ๒๗๕ แคลอรี ไอศกรีม
ช็อกโกแลต ๑๑๐ แคลอรี...”

หิรัญสุดลมหายใจเข้าอย่างมีน้ำอดน้ำหนเมื่อหญิงสาวที่เมาไม่ได้สติ
และร้องไห้จนเหนื่อยอ่อนบนหลังของเขาเอาแต่ท่องตารางแคลอรีด้วย
น้ำเสียงอ้อแอ้ตลอดทางที่แบกเธอขึ้นมาในตัวอาคาร

เขาคงไม่รู้สิที่จะไร้กตามประกาศนหน้าหนา ถ้าจะมีพนักงานหรือ
แขกมาเห็นทั้งสอง แต่...มันต้องไม่ใช่การอยู่ต่อหน้าผู้คนมากมายเกือบ
สิบชีวิตในลิฟต์โดยสารที่กำลังเลื่อนขึ้นสู่ชั้นบนของโรงแรม แน่นอนว่าผู้คน
เหล่านั้นกำลังกลั่นขำและลอบมองทั้งคู่ด้วยความรู้สึกหลากหลาย มี
คุณยายท่านหนึ่งสายหน้ามองด้วยสายตาดำทมิ และคุณแม่ที่ต้องรีบเอามือ
ปิดตาลูกวัยไม่เกินห้าขวบ พร้อมกับสอนเบาๆ ว่า

“นี่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีนะจะ ไม่น่ารักเลย เด็กดีต้องไม่ทำตามนะลูก
รู้ไหมคะ”

“...”

นั่นทำให้หิรัญรู้สึกพลาด ทั้งๆ ที่คิดว่าดีก็ปานนี้คงไม่มีคนออกมา
เดินผ่านเห็นทั้งสองในสภาพแบบนี้!

คงได้แต่ภาวนาให้คนเหล่านั้นไม่มีใครรู้จักและไม่มีการสังเกตเห็น

อกเสื้อที่หึ่งเปียกชื้นและคราบน้ำตาและน้ำมูกของเขา!

ในที่สุด วินาทีที่หิรัญรอกอยก็มาถึง เมื่อลิฟต์มาถึงชั้นที่พักของเขา รวมถึงยายตัวเล็กที่อยู่บนหลัง

ร่างสูงเร่งรีบออกจากลิฟต์ทันที ทว่า...

“นี่เธอ...เธอว่าใช่เขาไหม...”

“ฉันว่าใช่นะ ไชโยหิรัญที่เป็นกิ๊กคนก่อนของพี่อ้ม หนู่มโสดในฝันแปดปีซ้อนไงเธอ”

“นั่นก็แสดงว่านั่นกิ๊กใหม่เขาเธอ ตาย...”

ทั้งหมดคือสิ่งที่เขาได้ยินก่อนที่ลิฟต์จะปิดลง ยังเอาความเงิบมาสู่โถงทางเดินที่มีเพียงเสียงบ่นมึงงำท่องตารางแคลอริของคนที่เฝ้าด้านหลัง

“นี่! จะท่องอีกนานไหม ถ้ายังไม่หยุดป่าจะตีให้หนึ่งไม่ลงเลย!”

“...”

คนที่ข่มขู่อย่างเหลืออดเหลือทนชะงักเล็กน้อยเมื่อรู้สึกได้ว่าคนบนหลังเงิบเสียงลงทันทีที่เขาเอ่ยจบ พลันให้รู้สึกผิดจึงต้องหันไปมอง และก็ชะงักอีกคำรบ...เมื่อปากของเขาไปสัมผัสโดนหน้าผากอ่อนนุ่มของคนที่หลับคอพับคออ่อนกับป่าของตน

หิรัญเพลอสุดกลืนหอมอ่อนๆ เข้าไปอย่างลึมตัวอยู่ชั่วครู่หนึ่ง ก่อนจะผละออกด้วยความรู้สึกแก้อๆ รวากับเฟิงขโมยของ จนต้องกระแอมเบาๆ

ดวงตาคมกวาดมองรอบๆ ว่ามีใครอยู่หรือไม่ด้วยสีหน้าพยายามซ่อนพิรุณ และโค้งอกเมื่อเห็นว่าบริเวณนั้นปราศจากคน

เขาเหลือบมองใบหน้าอ่อนเยาว์ของเธออีกครั้ง

“หลับได้ก็ดี เพราะถึงเธอจะสวย แต่ร้องไห้ได้น่าเกลียดมากจริงๆ นะจินตนาการ” ว่าแล้วก็ส่ายหน้าที่เผยรอยยิ้ม ขยับตัวจัดทำทางให้เธอนอนสบายและมั่นคงขึ้น

“แล้วก็...เลิกลดได้แล้วไอ้ความอ้วนเนี่ย! ตัวเบาจนจะปลิวได้อยู่แล้ว”

พูดจบก็ก้าวเดินตรงไปยังห้องของจินตนาการที่ระบุไว้บนป้ายห้อย

บุญแจที่เขาหาได้จากกระเป๋าของเธอ

เมื่อพาคคนเมาลงนอนบนเตียงได้แล้ว หิรัญผู้ซึ่งไม่เคยต้องดูแลใคร ถึงขั้นนี้มาก่อนก็จัดทำทางและห่มผ้าห่มให้เธออย่างเรียบร้อย

แต่ตอนที่กำลังจะลุกขึ้นพร้อมกับเอื้อมมือไปปิดไฟหัวเตียงนั้น ก็รู้สึกถึงการขยับตัวของคนที่นอนอยู่จึงหันไปดู พบว่าคนที่หลับสนิทไปแล้ว เปลี่ยนท่าจากนอนเหยียดตรงเมื่อครู่ เป็นขดตัวกอดตัวเองเป็นก้อนกลม...

หนาวหรือ?

ว่าความคิดนั้นของเขากลับต้องเปลี่ยนไป เพราะจากระยะที่นั่งอยู่นั้น ทำให้สามารถมองเห็นหยาดน้ำตาไหลรินออกมาจากดวงตาที่หลับปริ้ม

ชั่ววินาทีนั้นหิรัญอธิบายไม่ถูกกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นในหัวใจของตนเอง เพราะความรูสึกนั้นมันทำให้เขาตัวแข็งทื่อ ได้แต่จ้องมองเสี้ยวหน้าของคนบนเตียงหนึ่ง...

“ยาย...ทำไมพ่อแม่ไม่รักหนู ทำไมไม่มีใครรักหนู ทำไม...ทุกคนถึงได้ทิ้งหนูไป...ทั้งๆ ที่หนูก็เป็นเด็กดี ทั้งๆ ที่หนู...ก็ตั้งใจเรียน ทั้งๆ ที่หนู...ไม่เหลือใครเลย...”

เสียงละเมออ้อแอ้ของคนบนเตียงทำให้ผู้ที่เฝ้ามองอยู่ปล่อยลมหายใจออกมาอีกคำรบ เขาขยับตัวกลับมานั่งตรงขอบเตียงอีกครั้ง พร้อมกับเอื้อมมือไปปิดผมซึ่งปรกลงมาระเบิบหน้าอ่อนเยาว์

หิรัญที่ยอมรับมาตลอดว่าตัวเองไม่ใช่คนดีต่ออะไร ค่อยๆ เช็ดน้ำตาที่ไหลรินลงมาของจินตนาการด้วยสัมผัสแผ่วเบา เลื่อนนิ้วโป้งมายังหว่างคิ้วที่ย่นเข้าหากัน ก่อนคลึงเพื่อให้อันคลายตัว

“ฉันไม่รู้หรอกนะจินตนาการ ว่าหัวสมองเล็กๆ ของเธอบรรจุอะไรเอาไว้บ้าง แต่ฉันก็หวังว่าสักวันหนึ่ง เธอจะยอมเปิดใจและระบายมันออกมาให้ใครสักคนหนึ่งได้ฟังบ้าง เพราะจริงๆ แล้วเธอไม่ได้ไม่เหลือใคร... อย่างน้อยเธอก็มีฉัน”

ทันทีที่คำพูดสุดท้ายของเขาหลุดออกไป หิรัญก็พลันชะงัก

‘อย่างน้อยเธอก็มีฉัน’

คำพูดนั้นคล้ายกับสะกิดเตือนถึงบางสิ่งที่ไม่คาดคิดไป พร้อมกับคำถามมากมายเด่นชัดขึ้นในหัวสำนึก

หิรัญกลืนน้ำลายลงคอ ขณะเพ่งมองใบหน้าของคนทีลลับลึกลงไปแล้วด้วยความตกตะลึงกึ่งๆ สับสน

หลังจากที่ดื่มและพูดคุยกับเพื่อนนักศึกษาแพทย์ซึ่งไม่ได้เจอกันมานานหลายปี พัฒนพงษ์ก็กลับไปสมทบกับหิรัญและจินตนาการที่โต๊ะ แต่ไม่พบใคร นอกจากพนักงานที่เข้ามาบอกว่าทั้งสองกลับขึ้นห้องพักไปแล้ว เพราะจินตนาการเมาหลับ จึงฝากให้หล่อนช่วยดูแลแมวให้ โดยหิรัญจะกลับมารับ หรือไม่หากพัฒนพงษ์กลับมาถึงก่อน ก็ให้ฝากแมวเอาไว้กับพัฒนพงษ์ได้เลย

นายแพทย์หนุ่มยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา จากที่พนักงานบอก สองคนนั้นขึ้นห้องพักไปแล้วว่าสองชั่วโมง ในเมื่อไม่มีทางเลือก พัฒนพงษ์จึงตบกรงกระเป่าที่เจ้าแมวตัวอ้วนกลมนอนหมอบอยู่อย่างไม่ว่างทุกซักร้อนที่ถูกทอดทิ้ง “ไปไอ้อ้วนขึ้นห้อง” ว่าแล้วก็หัววัดทวนหนักอึ้งนั้นเดินขึ้นที่พักไป

หิรัญไม่แน่ใจว่าเขาออกจากห้องพักของจินตนาการมาด้วยความรู้สึกเช่นไร และใช้เวลานานเท่าไร สำหรับการเอาแต่มองเงี้ยวหน้าของคนทีนอนหลับอยู่ไปแล้วด้วยความรู้สึกมากมายที่ตักกันวุ่นในหัว คงเพราะสิ่งที่จู่ๆ ก็ค้นพบนั้นมันจุ่มจุ่มอย่างรวดเร็วจนเขาตั้งตัวไม่ติด ทั้งๆ ที่นี่อาจจะไม่ใช่ครั้งแรก...ที่เขารู้สึกถึงมัน!

“ช่วยแล้วไอ้รัญ ทำไมมึง...เป็นกับใครไม่เป็นวะ ทำไม่ต้องมาเป็นกับ...ยายเด็กนั่น”

ชายหนุ่มสบถเบาๆ ด้วยความรู้สึกที่ไม่เชิงว่าหัวเสีย แต่ก็บอกไม่ถูก

ว่าตกลงมันคือความรู้สึกใด! ยิ่งเมื่อคิดถึงใบหน้าของคนที่เป็นต้นเหตุที่ยัง
จับต้นชนปลายไม่ถูก

ให้ตายเถอะ...เขาไม่ชินและไม่ชอบใจความรู้สึกเหมือนเป็นเด็ก
อ่อนหัด คล้ายๆ กับกำลังตกเป็นรองแบบนี้เลย! แถมไอ้ความรู้สึกที่ว่า
นั้น...ก็ชวนให้จินตนาการถึงโศกที่เข้ามาล็อกแขนขาของตนจนดิ้นไม่หลุด

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะความฟุ้งซ่านหรือไม่ ที่ไม่ต้องหลับตาก็ทำให้หิริญ
เห็นภาพตัวเองถูกมัดเอาไว้กับผนังในห้องมืดราวกับนักโทษ โดยตรงหน้ามี
เจ้าของใบหน้าสวยน่ารักราวกับเทพธิดาน้อยๆ รูปร่างบอบบางแต่อึดอัดใน
ชุดผู้คุมสุดเช็ทซี่ ที่กำลังนั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้พนักสูง ถือแล้มองมายังเขาด้วย
รอยยิ้มราวกับนางพญา...และใช่ เธอคนนั้นคือจินตนาการ!

ให้ตายเถอะ! ทำไม่เขาถึงได้เสียใจเต็นและรอคอย ทั้งๆ ที่ตลอดเวลา
ที่ผ่านมาเขาเป็นผู้ล่า...ไม่ใช่-เหยื่อ!

คิดแล้วหิริญก็รีบยกกระเบื้องเบียร์ขึ้นมาเทเข้าปากราวกับกระหายน้ำ
และในตอนที่ประตูดังของเขากลับมาเคาะด้วยน้ำหนักและจังหวะที่ไม่มีความ
เกรงอกเกรงใจ ซึ่งมันคงเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก...

“มาแล้วเหอวะ” หิริญที่ลุกขึ้นมาเปิดประตูด้วยใบหน้าที่ยพยายามให้
เป็นปกติทักเสียงเนือย และแน่นอนว่าคนที่มาเป็นพมพมข่อยอย่างที่คิดเอาไว้

“เออ! เอาไอ้แมวอ้วนนี่มาส่งด้วย”

“ลืมนไปเลยวะ” หิริญบอกง่ายๆ อย่างไม่มีความรับผิดชอบขณะ
หลีกเลี่ยงให้เพื่อนเข้ามาในห้อง

“อ้าว! เลิกลืมนจริง? ถ้ามันหายแล้วไอ้หม่อมกับเมียกลับมาไม่เจอ
ได้หูชานแน่ แล้วนี่...น้องจินกลับห้องปลดปล่อยแล้วใช่ไหม”

ตอนท้ายสายตาของคนถามเต็มไปด้วยการจับสังเกตและไม่ไว้ใจ
ชัดเจน

“ก็เออดิวะ นี่ยาบอกระว่าที่มึงมานี่เพื่อจะมาเช็ก ไอ้...” หิริญสบถ
คำหยาบคายออกมาชุดใหญ่ “ถึงกูจะชั่วแต่ก็ไม่ฉวยโอกาสกับใครเว้ย แล้ว

ยายนั่นก็เมฆขนาดนั้นใครจะไปทำลง!”

พัฒนาพงษ์ทำหน้าที่นายนาก

“ทำไม่ถูกฟังเหมือน...ถ้าน้องเขาไม่เมา มึงจะ...”

“ไอ้...”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ ไม่ถือสาคำหยาบคายของเพื่อนรัก เขาวางกรงกระป๋องกับพื้น แล้วเปิดให้เจ้าแมวสามารถเดินออกมา แต่ดูเหมือนว่ามันจะขี้เกียจเกินกว่าจะขยับตัว

“แบบนี้ก็ดี เพราะยังงั้นน้องเขาก็เป็นเพื่อนรักของเมียไอ้หม่อมกับไอ้เจษฎ์ พุดๆ ไปก็เหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ถ้าเกิดมึงคิดไม่ซื่อใจเร็วด่วนได้ หรือคิดจะเอาเปรียบน้องเขาแล้วเลือกไม่จริงจัง จะพานมองหน้ากันไม่ติดเปล่าๆ”

“...”

๒

ห้องหุรรุราคาเก่ารุหนูก็ไ้ไ้เหรอ?

หลังจากวันท่ไปพบเจษฏ์บดินทร์ที่บริษัทและถูกอีกฝ่ายปฏิเสธ ไม่ยอมไปสังสรรค์ด้วย หิรัญกลับรู้สึกอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เขาผิวปากลงจากรถด้วยอารมณ์ที่แจ่มใสขึ้นจากช่วงหลายวันก่อนหน้านี้อย่างเห็นได้ชัด พอโยนกุญแจให้คนรถ ก็สาวเท้าขึ้นบันไดหินอ่อนหน้าหมู่บ้านเข้าไปดำเนินยกมือรับการประนมไหว้ทักทายจากบรรดาสาวใช้ที่กำลังเซ็ดถูบริเวณนั้น อย่างชะม้กเขม้มน

“แหม...อารมณ์ดีกลับมาเชียวนะตารัญ!”

“อ้าว คุณหญิงอยู่บ้านด้วยเหรอครับ ไม่ใช่ว่าคีนนี้ม่ิงานเล็ียง?”

คนที่กำลังจะขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของบ้านชะลอลฝีเท้าหันมามองเจ้าของร่างระหงในชุดผ้าไหมสีงาช้างซึ่งดูประณีตตั้งแต่หัวจดเท้า หล่อนกำลังนั่งเซ็ดเครื่องเพชรด้วยใบหน้าไม่สู้ดีนัก โดยที่ข้างๆ มีแม่บ้านคนสนิทโบกพัดผ้าไหมแต่งลูกไม้ให้้อย่างเอาอกเอาใจ

สุภาพสตรีท่านนี้คือ คุณหญิงวิไล มารดาของเขานั่นเอง

“งานล้งงานเล็ียงอะไรละยะ! เธอเล่นเบ็ยวันดลุกสาวคุณหญิงมาน้ำฟ้า

เขาแบบนั้น ฉันยังมีหน้าไปให้เขาถอนหงอกอีกหรือ!”

คนเป็นลูกปล้นชะงัก...ตายห่าละ เขาลืมเรื่องนี้ไปเลย!

แน่นอนว่าสีหน้านั้นไม่อาจรอดหูรอดตามารดา หล่อนถึงกับทนไม่ไหว วางแหวนเพชรเม็ดน้ำเอกแสนรักลงอย่างกระแทกกระทั้น แล้วเดินอาดๆ เข้าไปหาเจ้าของร่างสูงใหญ่ด้วยใบหน้าเอารื่อง

“เธอนี้แหละ! เธอนี้มัน...ทั้งๆ ที่สัญญากับฉันไว้เป็นมันเป็นเหมาะแล้วแท้ๆ โ๊ยัย...ฉันจะทำยังไงกับเธอดี ไม่สิ ต้องเป็นเธอ เธอจะเอาอย่างไรกับฉันอะ ว่ามาเลย จะเอาอย่างไร!”

คนที่มิฐานะเป็นคุณหญิงถึงกับถอดหัวไขนทิงกลายเป็นนักแสดงหัวไม่แทนหันที ขณะที่คนเป็นลูกยกมือขึ้นห้ามกึ่งๆ ตั้งการ์ดกันด้วยใบหน้าป้านยาก

“แม่ครับ ใจเย็นก่อน ใจเย็นๆ นะครับ ค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าแบบนั้น...”

คุณหญิงวิไลผู้มีใบหน้าอ่อนเยาว์กว่าวัยมากกว่าสิบปี และยึดถือหลักแห่งแอนไทเอจิง^๑ อย่างที่สุด พยายามทำตามที่บุตรชายบอก เพราะรู้ดีว่าความเครียดนั้นมิผลต่อความสาวของหล่อน ทว่าถึงจะคิดแบบนั้นแต่ก็ไม่อาจระงับอารมณ์โกรธได้

“โอ๊ย! ไม่ต้องมาทำเป็นพูดดีเลยนะ อายุขุณนี้แล้วยังจะมาทำเป็นเด็กๆ ทั้งๆ ที่ฉันหรือตุลาห์หาสาวๆ มาให้เลือก แถมแต่ละคนก็คัดเอาแต่ที่สวยๆ และชาติตระกูลดีๆ แล้วดูซิ! บ้านอื่นเขามีลูกมีหลานจนจะเข้ามาทาลัยกันอยู่แล้ว แล้วดูเธอ! เมียเป็นตัวเป็นตนสักคนหนึ่งก็ยังไม่มี แล้วจะให้ฉันใจเย็นหรืออะ!”

คนที่โกรธจนแทบจะเป็นลมได้แต่เงื่อพัดผ้าไหมค้ำกลางอากาศ อยากจะฟาดพ่อลูกชายจอมกะล่อนหนักๆ แต่ก็ทำไม่ลง เพราะตั้งแต่ที่หิริญ

^๑ Anti aging หรือ ศาสตร์แห่งการชะลอวัย

เข้ามาหาวิทยาลัยหล่อนก็เลิกระบบรักว่าให้ผู้รักลูกให้ดีจริงๆ แล้วถึงอยากตีก็คงตามไปตีถึงอเมริกาไม่ได้ ทั้งๆ ที่มีหลายครั้งที่อยากจะหลุดมาดคุณหญิงแม่ผู้แสนอ่อนโยน จับหิริญมัดติดเสมาแล้วพาดเสียให้หายดีก็ตาม...

และในครั้งนี้ก็เช่นกัน ที่หล่อนต้องเตือนตัวเองว่าหิริญอายุใกล้จะสามสิบหกแล้ว และหล่อนไม่ควรตีลูกชายที่อายุปาเข้าไปปุนนี้!

“โห่แม่ครับ ถ้าตอนนั้นผมมีลูกเข้ามาหา'ลัย ไม่ต้องมีกันตอนอยู่มัธยมเลยหรือ”

“ฉันแค่เปรียบเปรยๆ! แล้วดูเธอ อายุอานามปาไปเท่าไรแล้ว เกิดแก่ไปกว่านี้แล้วใช้การไม่ได้ขึ้นมาจะทำยังไง ตระกูลนี้ไม่หมดสายหรือ คิดสิคิด!”

หล่อนกับพ่อของหิริญก็มีเขาตั้งแต่วัยรุ่นๆ และไม่มีทายาทคนอื่นอีกเลย ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำหมันหรือป้องกัน ไปพบแพทย์ แพทย์ก็บอกว่าทั้งสองแข็งแรงดี มันจึงทำให้ทั่วโลกกับสามมือดกังวลไม่ได้ว่า...ตระกูลที่มีแต่ลูกโโทนตระกูลนี้จะมาสิ้นเอาตรงหิริญ เพราะถึงเขาจะทำตัวเสเพลเรื่องผู้หญิงมาตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อหนุ่ม แต่ก็ไม่เคยมีข่าวกับสาวๆ ที่เขาไปข้องแวะด้วยเลย จะโทษว่าเป็นเพราะหล่อนกับสามีสอนลูกดีก็พูดได้ไม่เต็มปาก แต่จะบอกว่าหิริญเสเพลจนไม่เหลือกระสุนจริงแล้วก็ดูจะโหดร้ายเกินไป

“โห่แม่...”

“ทุกอย่างมันเป็นเพราะพวกฉันสอนเกติเกินไปเจ้ารัญ เพราะถ้าแก่พลาดมีลูกตั้งแต่ตอนนั้น บางทีฉันกับแม่แก่ก็คงไม่ต้องมานั่งปวดหัว กลัวไม่มีทายาทต่อจากแก่แบบนี้หรือ!” เสียงทรงอำนาจของชายวัยกลางคนที่ มีเค้าหน้าบล็อกเดียวกับหิริญ ซึ่งกำลังเดินลงบันไดมานั้นทำให้การวิหาของสองแม่ลูกหยุดชะงักไปเล็กน้อย

แน่นอนว่าเขาคนนั้นคือ ‘ท่านพุลทรัพย์ ธนะสินทร์’ บิดาของหิริญนั่นเอง

สิ่งที่ได้ยินจุดประกายความคิดบางอย่างของคุณหญิงเข้า หล่อนจึงหันขวับมาหาลูกชายด้วยใบหน้ามีความหวัง และเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานว่า

“ตารัญลูก...ไหนบอกแม่ซิ ว่าที่เราไม่รีบร้อนนี่เพราะว่าแอบไปมี... ลูกเมียซ่อนแม่เอาไว้รีเปล่า ถ้ามีก็บอกแม่มาเถอะนะ แม่รับได้ทุกอย่าง จะเป็นใครก็รับได้ ลูกก็รู้ว่าพ่อกับแม่ไม่ใช่คนเจ้ายศเจ้าอย่างอะไร ขอแค่ตารัญของเรามีความสุข พ่อกับแม่ก็พร้อมจะรักคนที่ลูกรักด้วย”

สีหน้าหิรัญฉายแววอ่อนใจทันควัน

“แม่ก็รู้ว่าถ้าผมพลาดมีลูกจริงยังไงก็ไม่ซุก แถมยังจะรีบเอามาให้แม่ดูด้วยซ้ำ คงไม่ยอมไปตามนัดสาวๆ ที่แม่จัดมาให้หรอก” และถึงเขาไม่บอกแม่ก็น่าจะรู้ว่าที่ไปตามนัดที่แม่จัดให้ก็เพื่อตัดปัญหาในครอบครัว โดยเฉพาะในช่วงหนึ่งเดือนที่เขาต้องมาอาศัยอยู่กับแม่อยู่ เพราะคอนโดใหม่ยังรีโนเวทไม่เสร็จ และที่นั่นก็อยู่ใกล้ เดินทางสะดวกทั้งออฟฟิศและคอนโดใหม่ ซึ่งเขาต้องไปคุมการต่อเติมด้วยตัวเอง

คุณหญิงวิไลฟังแล้วก็ปลั่งโมโหขึ้นมาอีกคำรบ

“โอ๊ย! งั้นขอลองเลยนะ ก่อนอายุสามสิบเจ็ดเธอต้องแต่งงาน! จิ้มๆ เลือกเอาจากสาวๆ ที่แม่เลือกให้นั่นก็ได้ ฉันกับพ่อเธอจะได้หมดห่วงสักที่ฉันเองก็ชี้แจงแล้วนะระยะที่ต้องมาคอยลุ้นชีวิตของเธอเนี่ย”

ท่านพูลทรัพย์พยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง ขณะเดินมาโอบประคองภรรยาคู่ชีวิต

ถ้าให้พูดแล้ว หิรัญนับเป็นบุตรชายที่สร้างความภาคภูมิใจให้แก่เขาและภรรยาได้เกินกว่าที่คาดเอาไว้

ตอนคลอดลูกคนนี้ทั้งสองยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะคลอดออกมาเป็นผู้ชาย ซึ่งหมายความว่าทั้งสองได้ทำหน้าที่ส่งต่อรุ่นต่อไปของ ‘ธนะสินทร์’ ได้เป็นที่แน่นอนแล้ว ถึงจะเป็นเด็กเกเร แต่ก็รู้ความและฉลาดเป็นอย่างมาก ทั้งยังมีกลุ่มเพื่อนที่ไม่ทำให้พ่อแม่กังวลใจ เพราะทั้งหมดนั้นล้วนเป็นทายาท

นักธุรกิจที่จะเกื้อหนุนกันได้ในอนาคต ดังนั้นเรื่องล่ำมะเลเทเมาเข้ากับ ภรรยาจึงพอจะทำให้ใจยอมหลับตาข้างหนึ่งได้อย่างไม่ลำบากนัก

เมื่อเรียนจบจากอเมริกาก็กลับมาช่วยบริหารธนาคารและบริษัท อสังหาริมทรัพย์ได้อย่างดี จนท่านไม่ต้องกังวลใจอีกต่อไปว่าบริษัทจะมัล้มเอาเพราะลูกชายเพียงคนเดียวของตน แต่...ดันมาตกม้าตายก็ตรงที่... เอาแต่เที่ยวเล่นควงหญิงจนไม่แต่งงานลงหลักปักฐานมาจนถึงตอนนี้! ซึ่ง นั่นหมายความว่าธนะสินทร์ยังไม่มีทายาทรุ่นที่ ๔!

“แม่พูดอย่างกับว่าถ้าผมมีลูกมีเมียแล้วจะจบ ลูกออกมาจะเป็น ผู้หญิงหรือผู้ชายก็ไม่รู้ โทมาจะโง่โง่ไปก็ไม่รู้อีก เกิดติสต์แตกไม่ยอมทำ ธุรกิจขึ้นมา ก็จบ ทุกๆ อย่างในโลกนี้นั้นไม่ได้ง่ายตายได้ตั้งใจแม่อย่าง ที่พ่อ ชอบพูดให้แม่เคลิ้มหรือกระหิ๊ง! แม่กับพ่อควรปล่อยวางเรื่องนี้แล้วปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติดีกว่า เพราะยังไงผมก็จะไม่จิ้มเลือกคนที่แม่หา มาให้ และ...” เขาตักคอเพราะรู้ว่ามารดากำลังคิดอะไร “จะไม่ใช้วิธีเอา สเปิร์มออกมาทำเด็กหลอดแก้ว หรืออุ้มบุญอะไรทั้งนั้น อย่างน้อยที่สุดก็ จนกว่าจะถึงโค้งสุดท้าย...เพราะพวกเราจะสร้างคนมาสืบทอด ไม่ใช่หุ่นเชิด”

หิรัญตีแม่ทุกประเด็นออกมาอย่างชัดเจนชัดคำและชัดเจน ซึ่ง แน่นนอนว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาชี้แจงเรื่องพวกนี้ พร้อมกับก้าวขึ้นบันได เตรียมหานครรูกลัของมารดา

“แต่...”

“แล้วก็...ผมจะพูดให้พ่อกับแม่สบายใจเอาไว้อย่างหนึ่ง ตอนนี้ผมมี คนที่ผมหมายตาเอาไว้แล้ว ดังนั้นแม่เลิกหาคนมาให้ผมดูตัวสักทีเถอะนะ ครับ ผมขอรับรอง”

“จ...จริงหรือลูก ใคร เขาเป็นใครไหนบอกแม่สิ ไม่สิ...บอกมาเลย ว่าบ้านอยู่ไหน เตียวแม่กับพ่อไป...”

“แค่หมายตาครับแม่ ซึ่งผมขอรับรองอีกเหมือนกันว่าอย่าเพิ่งยุ่ง โอเค!”

คุณหญิงวิไลที่ดูกระตือรือร้นแต่ถูกเบรกมองค้อนลูกชาย แล้วหัน

มาสบตากับสามีด้วยประกายวิบวับ

“แล้วก็อีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่สุด...วันพรุ่งนี้ผมจะย้ายออกไปอยู่
คอนโด...”

“คอนโด! คอนโดใหม่ของคุณะเหรอ ไหนบอกว่ายังรีโนเวทไม่เสร็จ”

“ผมเปลี่ยนใจแล้วครับ จริงๆ มันไม่ต้องต่อเติมอะไรมากอยู่แล้ว
และอีกอย่างกลับมาอาศัยบ้านนี้แค่เดือนเดียว ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นส่วน
เกินยังงี้ก็ 모르 รู้ ดั้งนั้นเลยอยากย้ายออกจะได้ไม่เป็นก้างขวางคอพอกับ
แม่ ซึ่ง! ช่วยเก็บอาการดีใจด้วยนะครับ อย่างน้อยพอกับแม่ก็ควรจะแสดง
อาการอาลัยอาวรณ์สักนิด ที่รู้ว่าลูกชายคนเดียวของตัวเองกำลังจะย้ายออก
ไปใช้ชีวิตตามลำพังอีกแล้ว”

“...”

“และผมจะบอกอีกครั้งว่า ถ้าพอกับแม่อยากเออร์ลี่ไทร์ไปฮันนีมูน
รอบโลกอย่างที่ผมแนะนำไว้ก็เชิญได้เลย ผมโตแล้ว ปีนี้ก็จะอายุสามสิบห้า
เป็นซีอีโอที่โคตรหล่อและเก่ง ดั้งนั้นเชิญทอดทิ้งผมได้โดยไม่ต้องรู้สึกผิด
เพราะผมโอเค”

ใช้...เขารู้ความตั้งใจของคุกกี้ก๊วยกลางคนที่ยังคิดว่าตัวเองเป็นหนุ่ม
สาวแรกเริ่มคุณนี่ดี จึงได้ทิ้งท้ายแบบนี้

เพราะความจริงก็คือ พ่อแม่ที่มักจะหวานชื่นกันจนปฏิบัติกับลูก
เหมือนเป็นส่วนเกินคุณนี้ถูกเลี้ยงดูมาภายใต้การครอบงำของหน้าที่ ดั้งนั้นเมื่อมา
แต่งงานและมีลูก ทั้งสองจึงไม่ลืมตึกรอบบพบาท ลิสต์เป้าหมายที่ต้องทำให้
ลูกเอาไว้เช่นกัน

ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลนั้นก็เพื่อที่จะได้ไม่ต้องรู้สึกที่ตัวเองบกพร่องใน
ฐานะพ่อแม่ โดยการ ‘ทอดทิ้ง’ เขาให้โดดเดี่ยวไปอย่าง ‘ไร้ความรับผิดชอบ’

ซึ่งหิริธัญต้องยอมรับเลยว่าตรรกะนี้ของบุพการีนั่นค่อนข้าง...เข้าใจ
ยากจนน่าปวดหัว!

คุณหญิงวิไลผู้ที่ถูกลูกชายจี้ตรงจุดถึงกับพูดไม่ออก หลังจากที่หิริธัญ

หายขึ้นชั้นสองไป หล่อนก็เบือนหน้ามามองสามี

“นี่พวกเรา...แสดงอาการกันชัดเจนขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“...”

เพราะต้องลี้ภัยด่วน จินตนาการจึงบากหน้ามาขออาศัยอยู่ที่บ้าน
วิยะดาเป็นการชั่วคราว เพื่อตั้งหลักว่าจะเอาอย่างไรกับชีวิตต่อไป โดยมี
อินทอรตามมาให้กำลังใจไม่ห่าง

เมื่อจินตนาการตกลงใจแล้วว่า คงไม่อาจกลับไปอยู่ที่คอนโดเดิมได้
อีก วิยะดากับอินทอรจึงเสนอแนวทางโดยการให้สามีของทั้งสองช่วยหา
ที่อยู่ใหม่ให้แก่เพื่อนรัก ใช้เวลาเพียงหนึ่งวันก็สามารถหาที่ที่เหมาะสมได้
แต่มันติดตรงที่...

“นี่พวกตัวแน่ใจหรือว่ามันเป็นราคาขายไม่ใช่ราคาเช่า ทำไม่มันถูก
จัง” จินตนาการตั้งคำถามอย่างมีนัยๆ ขณะกวาดสายตามองรายละเอียด
คอนโดมิเนียมสุดหรูที่เพื่อนรำนำมาให้ ประกอบกับภาพห้องและราคา

อินทอรและวิยะดาหันมามองสบตากัน คล้ายกับปริศนาหรือกึ่งๆ
บายเบียงให้อีกฝ่ายเป็นคนตอบ และในที่สุดวิยะดาซึ่งเป็นคนนำเอกสาร
ดังกล่าวมาให้ก็ตัดสินใจเป็นด้านหน้าอย่างไม่อาจหลบเลี่ยง

“คือ...มันเป็นราคาราคดหักกำไรนะ”

“ลดหักกำไร?” จินตนาการเหลือบมองเพื่อนด้วยสีหน้าไม่เห็นด้วย
“ถ้าตีเป็นมูลค่าแล้ว เรว่ามันต้องลดมากกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์เลยนะ!
ห้องใหญ่ขนาดนี้ ในย่านหรู ติดห้าง โรงพยาบาล รถไฟฟ้า ตกแต่งพร้อม
เข้าอยู่ แถมยัง...”

“ตัวก็รู้ว่าสามีพวกเราเป็นนายทุนเอง บริษัทรับเหมาก่อของพีเจษฐ์
เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ก็มาจากเฟอร์เฟกต์ ลีฟวิงฯ ตัวเป็นเพื่อน เราจะมาหา
กำไรได้ยังไง อีกอย่างโครงการนี้นะขายห้องไปหมดแล้ว เหลือแต่ชั้นบนสุด
ที่จริงพีเจษฐ์เขาไม่ได้คิดจะปล่อยหรอก คือกะจะเก็บเอาไว้แต่ก็ไม่ได้ทำ

อะไร มันอาจจะดูใหญ่ไปนิด และดูเหมือนแพงไปหน่อย แต่ถ้าหักกำไรออก มันก็เหลือเท่านี้แหละ จจริงไหมอิน”

วิยะดาที่มีสามเป็นทั้งเจ้าของห้างสรรพสินค้าเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งบ้าน และบริษัทรับเหมาก่อสร้างริบหาแนวร่วม

“ใช่ๆ แล้วมันก็อยู่ใกล้ๆ บ้านของพวกเราด้วย จะได้ไปมาหาสู่เงินได้ง่ายๆ ใจ พอยิ้มคลอตตาหนูแฝด ตัวก็จะได้มาช่วยยิ้มเลี้ยงได้ อีกอย่างมันก็ปลอดภัยมากๆ เลยนะ จินซื้อที่นี้เถอะ ที่นี้แหละดีที่ที่สุดแล้ว”

ที่อินทอรพุดนั้นไม่ได้หมายถึงเพียงเรื่องระบบการรักษาความปลอดภัยภายในอาคาร แต่ยังหมายรวมไปถึงระบบลิฟต์ส่วนตัวเฉพาะชั้นที่ต้องสแกนลายนิ้วมือหรือมีคีย์การ์ดเท่านั้นถึงจะขึ้นได้

แต่จินตนาการกลับรู้สึกไม่สบายใจ ยิ่งได้เห็นความหรูหราของคอนโดมิเนียมก็ยังไม่อาจทำใจยอมรับน้ำใจของเพื่อนรักได้ง่ายๆ

จริงอยู่ว่าทั้งสามคนเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ แต่เธอก็ไม่ควรอาศัยความสนิทสนมส่วนตัวเอาเปรียบเพื่อนแบบนี้ เพราะด้วยคุณภาพและทำเลที่ตั้ง หากปล่อยขายจริง ย่อมไม่ใช่เรื่องยากที่ห้องนี้จะถูกซื้อในเวลาอันสั้น และเจษฎ์บดินทร์คงได้กำไรหลายล้าน

“แต่ว่า...”

“ซื้อที่นี้เถอะนะจิน อย่าคิดมากเลย ไหนๆ ก็ต้องย้ายแล้ว ก็ย้ายไปที่ดีๆ ไปเลย แถมที่นี้ยังเป็นของคนกันเอง ไว้ใจได้ ไม่มีประวัติแน่นอน”

“หรือตัวจะบอกว่าเกรงใจ ไม่ต้องเลยนะ เพราะถ้าตัวพุดแบบนั้น ก็แสดงว่าตัวไม่เห็นว่าเป็นพวกเราเป็นเพื่อน จิน...จำได้ไหมว่าตอนที่ยิ้มลำบาก ตัวก็ยังช่วย ไม่เคยหนีไปไหน แล้วพอตัวลำบากบ้าง จะให้เราอยู่เฉยๆ ได้ยังไง”

เท่านั้นเองจินตนาการก็พลันน้ำท่วมปาก ยิ่งวิยะดาพุดด้วยน้ำเสียงน้อยเนื้อต่ำใจ แถมยังยกมือข้างหนึ่งขึ้นมากุมประคองท้องโตๆ ของตัวเอง คนที่รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้องเลยยิ่งหาถ้อยคำมาแย้งไม่ออก

“อ...เอาแบบนี้แล้วกัน เราขอคิดดูก่อน เพราะจริงๆ แล้ว ถึงลดราคาลงมาแต่ก็ยังใช้เงินก้อนโตอยู่ดี เราไม่แน่ใจว่า...”

“เรื่องเงินไม่ต้องห่วงเลย ถ้าตัวไม่สบายใจที่จะยืมพวกเรา อินจะรบกวนคุณอังติตต้อลินเชื่อนาคารให้เอง เอาแบบผ่อนสบายไร่ดอกเบี๋ยดีไหม!”

“...”

แม้จะพูดอย่างมั่นใจและหวานล่อมเพื่อนไปเช่นนั้น แต่เอาเข้าจริงๆ สองสาวคุณแม่ลูกอ่อนกลับไม่ได้มั่นใจอย่างที่แสดงออก เพราะหลังจากที่คล้อยหลังจินตนาการ อินทอรก็อดตั้งคำถามทำนองเดียวกันกับเพื่อนไม่ได้

“ตัวไม่รู้สีกว่าเรื่องนี้มันแปลกๆ เหรอยืม จะบอกว่าคอนโดที่พี่เจษฎ์หาให้ดีมากๆ มันก็จริง แต่ทำไมเราถึงรู้สึกว่าเป็นมันดูมีลบลมคมในแถมอะไรหลายๆ อย่างมันก็ดูไม่ค่อยสมเหตุสมผล ไม่แปลกหรอกที่จินจะดูลำบากใจแบบนี้”

“รู้สึกสิ แต่เราขอให้พี่เจษฎ์ช่วยหา ในเมื่อได้ห้องนี้มาตามเรตราคาที่จินขอ มันก็เท่ากับว่าพี่เจษฎ์พยายามช่วยอย่างเต็มที่ และก็คงดูแล้วว่ามันดีที่สุดในสิ่งที่ตัวเห็น มันดีมากจริงๆ” วยะดาหันมามองอินทอร “ถึงจะเข้าใจความรู้สึกของจิน แต่เราก็ไม่ยากให้จินปฏิเสธ”

พูดง่ายๆ ว่าเธอเชื่อใจเจษฎ์บิดนทร์ผู้เป็นสามี และก็หวังดีต่อจินตนาการจึงเกลี้ยกล่อมให้เพื่อนรักตัดสินใจซื้อห้องชุดสุดหรูนี้เอาไว้

“นั่นแหละ แต่มันก็ดันติดที่โครงการนี้มันเป็นของพี่รัญ ถ้าจันรู้จะว่ายังไงมั่งก็ไม่รู้”

ถึงแม้ว่าหิรัญจะเป็นเพื่อนรักของสามี และถือเป็นคนกันเอง แต่จินตนาการกลับไม่ได้สนิทสนมกับเขานัก เพราะต่างก็มีสังคมที่ไม่ข้องเกี่ยวกับกัน เว้นแต่จะมีโอกาสพิเศษจึงจะได้พบเจอกันอย่างไม่อาจเลี่ยง

ซ้ำร้ายในอดีตทั้งสองยังเคยมีเรื่องบาดหมางกันเพราะผีปากแสน

ร้ายกาจของเขา ที่ดันวิจารณ์รูปร่างอวบอัดและน้ำหนักตัวของจินตนาการ
ทั้งๆ ที่ไม่สนิท เป็นเหตุให้ทั้งสองมักจะหาเรื่องกระแนะกระเหน็บแขวะกัน
เสมอเมื่อยามเผชิญหน้า

ในข้อนี้ถึงมันจะเป็นผลดีที่ทำให้จินตนาการกลายเป็นสาวงามจากสาวอวบ
น่ารักน่ากอดมาเป็นสาวสวยเอวเอส ที่ทั้งน่าทะนุถนอมและเซ็กซี่ด้วย
หน้าอกคับดี แต่วิยะดากับอินทอรก็จำได้ดีว่าช่วงเวลาก่อนจะมาเป็นเช่นนี้
จินตนาการต้องใช้ความพยายามและกดดันตัวเองมากเพียงใดในการลด
น้ำหนักมากกว่าลิบิโลฯ เพื่อลบคำสบประมาทของหิรัญ

“เอานะ! อย่างน้อยถ้าจินซู้ห้องนี้จริงๆ พวกเราก็จะได้หายห่วง
เรื่องเหตุผลอะไรพวกนั้นสุดท้ายก็มาจบที่พวกเราหวังดีกับจินอยู่ดี จริงไหม
ส่วนเรื่องหิรัญ...ก็คงไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไรหรอกมั้ง เพราะเขาก็อยู่ส่วน
เขา”

ฟังอินทอรพูดแบบนั้น วิยะดาก็พยักหน้าคล้อยตามความคิดใน
แง่บวกของอีกฝ่าย แม้จะแอบรู้สึกสังหรณ์ใจประหลาด

“แล้วนี่จินยังไม่กลับมาอีกหรือ เย็นมากแล้วนะ” อินทอรเอ่ยถาม
เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างห้องนั่งเล่นแล้วพบว่าตะวันเริ่มคล้อยลงต่ำ จน
เห็นเส้นขอบฟ้าเป็นสีส้มจางๆ

ขณะนี้จินตนาการออกไปทำธุระที่สำนักพิมพ์ บอกไว้ว่าจะกลับเข้ามา
ตอนบ่ายๆ แต่จนปานนี้ก็ยังไม่ถึง ส่วนอินทอรคงจะอยู่ที่นี้ได้อีกไม่นาน
เพราะถึงเวลาเลิกงานของหม่อมราชวงศ์ปราบดาผู้เป็นสามี และเขาคงกำลัง
เดินทางมารับเธอกับลูกชายวัยขวบกว่า ที่กำลังเล่นสนุกอยู่กับยายหนู
วิปครีมลูกสาวของวิยะดากับเจษฎ์บดินทร์ กลับวังตามที่ได้บอกเอาไว้

“อาจจะรอดติดก็ได้นะ”

ว่าแล้ววิยะดาก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาส่งข้อความหาเพื่อนรัก

คนที่บอกเพื่อนว่าจะกลับบ้านเร็วสุดลมหายใจเข้าลึก ขณะมองอาคารสูงที่อยู่เบื้องหน้า ที่ซึ่งก่อนหน้านี้ตนเคยเรียกมันอย่างสนิทใจว่า...บ้าน!

ทำไม! ทำไมไม่ต้องลืมนั่งไฟล์ต้นฉบับในคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะเข้าเมล! ทำไม!

จินตนาการได้แต่ถามตัวเองซ้ำๆ ตลอดระยะเวลาที่นั่งอยู่บนรถแท็กซี่ซึ่งพาเธอมุ่งหน้ามายังสถานที่อันคุ้นเคยแห่งนี้...คอนโดมิเนียม

คงเพราะตอนย้ายที่อยู่เป็นการด่วนหลังจากทราบเรื่องจากเจ๊อ้อย จินตนาการก็รีบส่งไฟล์งานทุกอย่างเข้าเมล ก่อนจะหอบเสื้อผ้าและโน้ตบุ๊กไปที่บ้านของวิยะดา แต่ก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะเลอะเลือนจนลืมนั่งไฟล์ต้นฉบับที่จะต้องตรวจและส่งให้สำนักพิมพ์ภายในสัปดาห์นี้! และถ้าววันนี้ไม่ได้มีเรื่องให้เข้าไปคุยงานกับสำนักพิมพ์ คนที่เอาแต่คิดเรื่องย้ายบ้านหนีผีคงลืมนไปแล้วด้วยซ้ำ!

ซึ่งถ้าจะแกล้งเบลอสั่งซ้ำกว่าที่รับปากเอาไว้ก็ไม่ได้ เหตุเพราะเธอต้องใช้เงินในการเช่าหรือซื้อที่อยู่ใหม่ ด้วยไม่เอยารบกวนที่บ้านของเพื่อนรักนานๆ

เดิมจินตนาการคงไม่ร้อนเงินเท่านี้ หากว่าเธอไม่ได้เพิ่งโย้ค่าคอนโดแห่งนี้เป็นเมื่อเดือนก่อนทำให้ตัวเลขในบัญชีไม่สวยงามนัก ซ้ำร้ายพอมารเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นคอนโดนี้ก็คงขายทอดตลาดยาก และถ้าปล่อยจริงๆ ราคาคงตกราวกับดิ่งลงเหว เนื่องจากคดีที่เกิดขึ้นเป็นคดีใหญ่ แม้ไม่ได้ระบุพิกัดที่เกิดเหตุชัดเจน แต่ใครบ้างจะรู้ว่าคือที่นี่!

ครั้นจะขอร้องให้ใครมาเป็นเพื่อนก็จนปัญญา โดยเฉพาะเพื่อนรักทั้งสอง ที่คนหนึ่งกำลังท้องแก่ และอีกคนหนึ่งกลัวผียิ่งกว่าเธอเสียอีก...

จินตนาการปล่อยลมหายใจออกมาอีกครั้ง หลังจากที่มีมองสำรวจแล้วรู้สึกได้ว่าบรรยากาศที่นั่นดูแปลกตาไปเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะจิตปรุงแต่งหรือว่ามันเป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะตามปกติแล้วคอนโดมิเนียมแห่งนี้จะมีคนเข้าออกตลอดเวลา เพราะอยู่ในย่านชุมชนติดรถไฟฟ้า มหาวิทยาลัย และบริษัท คนส่วนใหญ่ที่พักอาศัยเป็นพนักงานออฟฟิศและนักศึกษา

ดังนั้นในเวลาเย็นย่าเช่นนี้จึงไม่ได้ดูเงียบเหงาจนเกือบวังเวงอย่างที่เห็น

จินตนาการพยายามปิดความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองออกไป กระชับ กระเป่าสะพาย สูดลมหายใจเข้าลึก หันไปไหว้ยังทิศที่ตั้งของศาลพระภูมิ เจ้าที่ที่มีของเช่นไหว้มากกว่าปกติ และก้าวเดินตรงเข้าไปในตัวอาคารด้วยความกล้าหาญทั้งหมดที่มี...

๓

ช็อกช็อก!

“อะไรนะ! ตกงซื้อแล้ว จริงหรือวะ นี่มีงำกูรีเปล่าเนีย ก็ไหนบอกว่ายังไม่ตัดสินใจไง” ทรัพย์สินที่นั่งอยู่ที่โซฟาภายในห้องทำงานของเจษฎ์บัณฑิตถามย้ำด้วยน้ำเสียงคาดไม่ถึง แต่ดวงตาทอประกายสนใจ

ที่ถามแบบนี้เพราะเจษฎ์บัณฑิตเพิ่งบอกเขาว่าจินตนาการยังลึกลับและลำบากใจ ทั้งยังมีท่าทางไม่อยากซื้อคอนโดที่เสนอ แต่พอรับโทรศัพท์จากวิยะดาที่หันมาบอกว่าจินตนาการตัดสินใจซื้อแล้วเสียอย่างนั้น เป็นใครจะไม่แปลกใจล่ะ ถูกไหม

เจษฎ์บัณฑิตที่นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยแววตารำคาญ ก่อนจะปล่อยลมหายใจออกมา

“จริง ดูเหมือนว่าวันนี้เงินจะเข้าไปทำธุระที่คอนโดเก่า ก็เลยตัดสินใจได้” เจษฎ์บัณฑิตไม่ได้เอ่ยถึงรายละเอียด เพราะเขาเองก็ยังไม่ทราบแน่ชัด

รู้แต่ว่าภรรยาโทร. มาบอกให้ช่วยดำเนินการซื้อคอนโดมิเนียมได้เลย โดยที่จินตนาการขอให้คิดในราคามาตรฐานปกติ หักลดได้แต่ต้องไม่มากจนเป็นการเอาเปรียบเขา ซึ่งแน่นอนว่าจินตนาการไม่ได้ซื้อเงินสด แต่

จะดำเนินการกู้ซื้อ และผ่อนชำระตามปกติ

พอหิรัญได้ฟังก็พลันยกมูมปากขึ้นยิ้ม

นึกแล้วว่ายายหนูนี้ต้องเรียกร่องแบบนี้...

“เรื่องเงินกู้เดี๋ยวกูจะบอกเลขาฯ เอาไว้ ให้เขาเตรียมเอกสารมาได้
เลย”

เจษฎ์บดินทร์หิรัญตามองเพื่อนอย่างจับสังเกตุ

เขารู้สึกแปลกใจตั้งแต่ที่หิรัญเสนอคอนโดของตัวเองให้จินตนาการ
แล้ว ชั่วโมงนั้นมันยังมาหาเขาถึงที่ออฟฟิศเพื่อถามหาคำตอบของจินตนาการ
เห็นได้ชัดว่าหิรัญดูจดจ่อและให้ความสนใจกับเรื่องนี้มาก...อย่างไม่เป็นปกติ

“ทำไมจู่ๆ ถึงคิดจะแบ่งขายคอนโดนั้นให้เขา...ไหนบอกจะรีโนเวต
ทำเป็นบ้านทั้งชั้นไง”

ตามจริงแล้วลำพังเขากับหม่อมราชวงศ์ปราบดาเพื่อนรักอีกคนที่มี
ความสัมพันธ์เป็น ‘เพื่อนชาย’ ของจินตนาการ ก็มีคอนโดมีเนียมอีกหลาย
แห่งซึ่งตรงกับโจทย์ของเธอ

ถ้าจะบอกว่าหิรัญเห็นใจจินตนาการซึ่งเป็นเพื่อนของเมียเขา เจษฎ์-
บดินทร์ก็ไม่เห็นว่าต้องเป็นห้องนั้น เพราะตอนเปิดขายหิรัญบอกเองว่าตั้งใจ
จะทำชั้นนั้นเป็นบ้าน แล้วตอนนี้ก็ดำเนินการทุบเชื่อมและต่อเติมไปแล้วว่า
หกสิบเปอร์เซ็นต์ แต่จู่ๆ ก็เปลี่ยนใจแบ่งขาย...ดูยังไงก็ไม่สมเหตุผลผลและ
ไม่น่าไว้วางใจเอาเสียเลย

และที่เขาไม่ได้ถามก่อนหน้านั้นก็เพราะเข้าใจว่าทั้งสองอาจจะมีความ
สัมพันธ์ซอมนั่นที่จบกันไปแล้ว เพราะในช่วงสองปีมานี้หิรัญก็ยังทำตัวตาม
ปกติ เช่นเดียวกับจินตนาการ ดังนั้นคนที่เป็นผู้ชมที่ดีจึงได้แต่รอดูสถานการณ์
อยู่เฉยๆ

หิรัญได้ยื่นคำถามพร้อมกับสายตาจับจ้องของเพื่อนที่นั่งไปนิด ก่อน
จะตอบ

“มึงก็รู้ว่าพ่อแม่กูอายุมากแล้ว กูเป็นลูกคนเดียวก็ควรกลับไปอยู่บ้าน

ดูแลพ่อแม่เปล่าวะ”

เชษฐภคินทร่มองเพื่อนรักอย่างไม่เชื่อถือคำตอบ

“เอาเป็นว่ากูจะไม่ถามมาก เพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัวของมึง แต่ขอเตือนอย่างหนึ่ง น้องจินเป็นเพื่อนรักก็มกับอิน และเป็นเด็กดี จะทำอะไร... คิดให้เยอะๆ”

คนถูกเตือนหนึ่งไปนิด ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างยอมจำนน

“กูนึกแล้วว่ายังไงก็คงปิดมึงไม่ได้”

หิรัญมองเพื่อนด้วยสีหน้าจริงจังที่นานๆ ครั้งจะให้เห็น

“มึงสบายใจได้เลยว่ากูไม่ได้คิดจะทำอะไรไม่ดีแน่นอน และกูก็รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ ขอแค่มึงช่วยทำเป็นไม่เห็น และอย่าสอดมือเข้ามาที่พอ... กูจริงจัง”

แม้ภายนอกจะดูเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ แต่หิรัญไม่ใช่คนเห็นแก่ตัวและลึนคิด เขาให้ความสำคัญกับคำว่าครอบครัวและมิตรภาพเสมอ ดังนั้น... ทุกอย่างที่เขาทำ มันได้ผ่านการคิดและตัดสินใจมาแล้วอย่างดีโดยเฉพาะเรื่องนี้

“จ๊นนก็ดี... กูเชื่อมึง”

“จ... จิน... ตัวโอเคใช่ไหม” อินทอรถามเพื่อนรักที่ขวัญหนีดีฝ่อ และเอาแต่ซุกตัวกอดวิยะดาด้วยความหวังโยอย่างที่สุด

ตอนเย็น หลังจากที่สามารถรับกลับวังอินทอรรค์ตั้งใจไว้แล้วว่าจะมาหาจินตนาการใหม่ในวันพรุ่งนี้ แต่ใครจะคิดว่าหลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จ เธอก็ได้รับโทรศัพท์จากวิยะดา บอกให้มาหาที่บ้านด่วนเพราะจินตนาการเกิดเรื่อง และเมื่อมาถึงเพื่อนรักก็มีสภาพอย่างที่เห็นแล้ว

“ไม่โอเค... ไม่โอเคเลย... ฮือ... ทำไม่ต้องมาหลอกกันด้วย ไปเอาไฟล์งานแค่แบบเดียวเอง พระก็เขavnไปแล้ว เจ้าที่เจ้าทางก็ไหวแล้ว แถมไม่ได้ไปคนเดียวด้วย จะเกรงใจกันสักนิดก็ไม่มี... นิสัยไม่ดี เป็นเพื่อนบ้านกันมา

ตั้งนานแท้ๆ ฮือ”

อินทอรได้ยินดังนั้นก็พลันสะดุ้งชนลุกทั้งตัว รีบยกนิ้วชี้มาป้องปาก
ทำเสียง ‘ฮือ’ บอกให้เพื่อนเงียบ

“ทำไมไปตัดพ้อเขาแบบนั้นล่ะจัน เดียวเขารู้เข้าตามาขอโทษจะทำ
ยังไง”

จินตนาการที่หึ่งกั้วทั้งเสียขวัญและโมโหปล่อยโฮออกมาอย่างไม่
อาจเก็บกลิ่น เพราะภาพทุกๆ อย่างที่เกิดขึ้นที่คอนโดยังคงติดตาด้วยความ
คมชัดระดับฟูเลซดี แม้แต่เสียงก็ยังคงวนเวียนหลอกหลอนในหูของเธอ
ไม่หยุด ไม่รู้ว่าตอนนี้คุณป้าแม่บ้านที่เธอจ้างให้ขึ้นไปเป็นเพื่อนจะเป็นยังไง
บ้าง

วิยะดาที่เข้าใจทั้งอินทอรและจินตนาการยิ้มเฉือน

“แล้วทำไมถึงไปที่นั่นคนเดียวล่ะ ให้เรากับอินไปเป็นเพื่อนก็ได้
อย่างน้อยไปหลายๆ คนหน่อยก็น่าจะอุ่นใจกว่าไม่ใช่หรือ”

คนที่ร้องไห้เฮ้อยู่พลันหยุดชะงัก เอนตัวออกจากอ้อมกอดของว่าที่
คุณแม่ลูกแฝด เช็ดน้ำตาสูดน้ำมูกแล้วมองเพื่อนทั้งสองขึ้นๆ ลงๆ

“ก็ดูตัวสองคนสิ คนหนึ่งเป็นแม่ลูกอ่อนที่กลัวผีที่สุดในโลก ส่วนอีก
คนหนึ่งเป็นคนท้องแก่ใกล้คลอดแบบนี้ จะให้พาพวกตัวไปได้ยังไง มีดก็ยังไม่
ทันมีด ใครจะคิดล่ะว่าเข้าไปเอาไฟล์แบ็บเดียว...จะมาเจอ...”

“เจอจ้ะๆ เลยเธอจัน” อินทอรถามเสียงสั้น หน้าตาตุสของขวัญปน
อยากรู้

จินตนาการสุดลมหายใจเข้าลึก แล้วตอบว่า

“เรียกว่ามาแบบ 4DX เลยจะดีกว่า ทั้งภาพ ทั้งเสียง ทั้งกลิ่น...ครบ!”
เพื่อนทั้งสองฟังดังนั้นก็พากันส่งเสียงฮือในลำคอ ขยับเบียดเข้าหา
กันโดยไม่รู้ตัว

“ถ้าพวกตัวอยากฟัง เราจะเล่าให้ฟัง คือเรื่องมันเป็นแบบนี้...”

...

หลังจากที่จินตนาการกลั่นใจเดินเข้ามาในอาคาร เธอก็ดำเนินการ
แผนแรกคือตรงไปหาแม่บ้านของตึกนามว่าสมพรที่พอจะคุ้นเคยอยู่บ้าง
เพื่อขอร้องให้ขึ้นไปส่งที่ห้อง

‘น...ห้องจินจะขึ้นไปจริงๆ เหนื่อยอะ พี่ว่ารออีกสักวันสองวันดีไหม’

สมพรถามย้ำด้วยอาการขุ่นลุก เพราะหลังจากที่เกิดเรื่องขึ้น คนใน
ชั้นนั้นทั้งยี่สิบห้องก็ทยอยย้ายออกกันจนหมด เนื่องจาก...

‘คือมันจำเป็นนะค่ะ จินต้องเข้าไปเอาไฟล์ข้อมูลที่ห้อง นะค่ะพี่สมพร
จินเข้าไปไม่นานหรอกค่ะ ไม่ถึงห้านาที เออ...จินมีพิเศษให้พี่ด้วยนะค่ะ’
จินตนาการตึงมืออีกฝ่ายมาแล้วยึดธนบัตรสีม่วงลงไปพร้อมส่งสายตา
อ้อนวนอน ‘นะค่ะ’

‘แต่...’

‘เอางี้แล้วกันค่ะ จินให้เพิ่มอีก...’ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายดูลังเลและทำท่า
จะเอาเงินคืน เธอก็หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา และดึงธนบัตรสีเดียวกับไปก่อน
หน้าออกมาอีกหนึ่งฉบับ

‘อย่าปฏิเสธเลยนะค่ะ แค่นี้ห้าบาทที่เท่านี้’

เห็นสีหน้าของหญิงสาวที่นางเอ็นดูในความน่ารักไม่ถือตัว ทั้งยังมี
น้ำใจซื่อซนมาฝากอยู่บ่อยๆ ก็ใจอ่อนยวบ แต่...

‘ห้องจิน...คือพี่เข้าใจหนูนะ แต่เชื่อพี่เถอะว่ารออีกสักวันสองวันค่อย
มาใหม่จะดีกว่า หนูก็รู้ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น แล้วคนบนชั้นนั้นก็ย้ายออก
ไปหมดแล้ว นี่เจ้าของเขาก็กำลังจะนิมนต์พระท่านมาทำพิธีอีกรอบ คือจะ
พูดยังไงดี พี่ไม่อยากให้หนู...’

‘จินรู้ค่ะ แต่จินจำเป็นต้องใช้ไฟล์งานนั้นจริงๆ พี่สมพรไปเป็นเพื่อน
จินเถอะนะค่ะ แค่นี้ห้าบาทที่เท่านี้ เสร็จแล้วจะรีบลงมาเลย’

สมพรถอนหายใจออกมาอย่างยอมจำนน

‘โอเคค่ะ ชั้นก็ขึ้น! แต่...พี่ขอไปเรียกไอ้บ๊องให้ขึ้นไปส่งอีกคนนะค่ะ
เราจะได้เบาใจขึ้นมากอีกหน่อย’

สมบัติที่พูดถึงนั้นเป็นน้องชายของสมพร ซึ่งทำหน้าที่เป็นยามคนหนึ่งของที่นี่

จินตนาการได้ยืนยันว่าจะมีคนไปส่งเพิ่มก็พลันยิ้ม ริมเปิดกระเป๋าสตางค์อีกครั้ง แต่ถูกอีกฝ่ายห้ามเอาไว้

‘ไม่ต้องแล้วค่ะ เเท่านี้ก็พอแล้ว’

ไม่นานสมบัติที่ถูกพี่สาวบังคับและจ้างด้วยเงินห้าร้อยบาท ก็มาสมทบกับจินตนาการพร้อมกับพระพุทธรูปองค์หนึ่งในอ้อมกอด หญิงสาวมองอีกฝ่ายแบบอึ้งๆ เล็กน้อย ก่อนจะยกมือขึ้นประนมไหว้พระท่านอย่างนอบน้อม

‘ไม่นานทั้งหมดก็ขึ้นลิฟต์มายังชั้นที่ ๑๔’

ในทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก หัวใจของจินตนาการก็พลันเต้นระทึก รู้สึกหนาวสะท้านอย่างบอกไม่ถูก ชนแขนลูกอย่างฉับพลัน

หญิงสาวหันมายิ้มเจื่อนๆ ให้สมพรและสมบัติ เช่นกันกับที่ทั้งสองหันมายิ้มให้เธอด้วยรอยยิ้มชนิดเดียวกัน

‘ไ้บ่ตี มึงออกไปก่อนเลย พระท่านจะได้นำทาง’

สมบัติไม่มีทางเลือกจึงก้าวออกจากลิฟต์เดินนำหน้าทั้งสอง

บรรยากาศบริเวณโถงทางเดินเงียบสงัดกว่าปกติอย่างน่าอัศจรรย์ มีเพียงเสียงฝีเท้าของทั้งสามที่เดินไปยังห้องของจินตนาการ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับห้องที่เกิดเหตุ

นักเขียนสาวกลืนน้ำลายลงคอ มองพื้นที่เต็มไปด้วยฝุ่นรอยเท้าและร่องรอยการขนย้าย

อะไรกันเนี่ย นี่เธอ... เพิ่งย้ายออกไปแค่วันก่อนทำไมที่นี่ถึงได้ดูร้างขึ้นมาทันตาเห็นแบบนี้ละ

คุณพระคุณเจ้าเจ้าขา ช่วยคุ้มครองลูกข้างด้วยนะเจ้าค่ะ ฮือ...

เอาละ! ถ้าสถานการณ์มันจะน่าขนลุกขนาดนี้ เธอก็ขอเข้าไปยกเคสคอมพิวเตอร์ออกมาเลยก็แล้วกันจะได้ประหยัดเวลา และออกจากสถานที่

ชวนชนหัวลูกแห่งนี้ได้เร็วขึ้น

ในตอนที่ยังสามเณรมาถึงหน้าห้อง คล้ายกับว่าความเย็บสั่งที่มีอยู่เดิมนั้นจะวิ่งเวียนขึ้นอีกหลายเท่า จินตนาการกลืนน้ำลายและพยายามบอกตัวเองว่าไม่ควรให้จิตปรุงแต่งมากเกินไป การไม่มีใครอยู่...ยังเอาความเสียบมาให้มันถูกต้องแล้ว

ดูเหมือนว่าผีเท้าของผู้นำจะซังก์ไปเล็กน้อย ทำให้จินตนาการกับสมพรหันมามองสบตากัน

‘ทำไมวะ’

‘อ...เอ่อ...เปล่า ไม่มีอะไรพี่ พวกเรา...รีบๆ เข้าไปในห้องกันก่อนเถอะนะ’

แม้จะรู้สึกไม่ค่อยดีกับอาการพูดติดขัดของสมบัติ แต่ทั้งสองก็เห็นพ้องกับคำพูดนั้นของเขา

จินตนาการเตรียมมุกุญแจเอาไว้แล้วในมือ ดังนั้นเมื่อมาถึงหน้าห้องก็รีบเสียบกุญแจไขเปิดประตูเข้าไป ซึ่งไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่าว่าพอเข้ามาในห้องแล้วความรู้สึกวิ่งเวียนกึ่งๆ กอดต้นอย่างประหลาดก็ลดน้อยลง

‘น...ห้องจิบรีบๆ เข้าไปแล้วก็รีบออกมาณะคะ พี่จะรออยู่ตรงนี้นะ’

ตรงนี้ที่สมพรหมายถึงคือห้องรับแขกเล็กๆ ภายในห้องชุดของจินตนาการ

‘โอเคค่ะ’

หญิงสาวรับคำแล้วเร่งเข้าไปยังห้องทำงานที่เปิดประตูแง้มเอาไว้เสมอ เธอนั่งลงข้างโต๊ะทำงานเพื่อถอดสายต่างๆ ด้านหลังซีพียูคอมพิวเตอร์เพื่อให้สามารถยกออกไปได้ แต่คงเพราะอาการเร่งรีบและมีมือที่ลั่นจึงทำให้ทุกอย่างช้ากว่าที่คิด ในตอนนั้นเองที่ลั่นหลังของเธอพลันเย็นวูบ ขนในกายลุกเกรียว เมื่อจู่ๆ ก็ได้กลิ่นเหม็นผสมกลิ่นธูปลอยมาเตะจมูก

เอาแล้ว...

‘ฮือ...ย...อย่างนั้น...’

ขณะที่พิมพ์ด้วยเสียงลั่นๆ มือของเธอก็ปลดสายต่อหน้าจอออกจากหลังซีพียูได้เป็นผลสำเร็จ จินตนาการไม่คิดสิ่งใด และไม่สนใจว่ากลิ่นนั้นจะรุนแรงมากขึ้นขนาดไหน เธอรีบยกเคสคอมพิวเตอร์ขึ้นมาอุ้ม และตรงไปหาสองคนที่รออยู่ทันที

ครั้นออกมาก็เห็นสีหน้าไม่ปกติอย่างยิ่งของสมพรและสมบัติ จินตนาการเข้าใจในตอนนั้นเลยว่าทั้งสองคงได้กลิ่นเช่นเดียวกันกับเธอ

‘ร...เรารีบไปกันเถอะนะคะ เจ้านี้มันต้องรีบไปพลัดเวร พี่เองก็...ต้องรีบไปถูลือบบีเหมือนกัน’ แม้จะพยายามพูดให้ปกติเพียงใด แต่สีหน้าและแววตาของสมพรนั้นไม่อาจอำพรางความหวาดกลัวได้

‘ค...คะ’

หลังจากนั้นทั้งสามจึงตรงไปเปิดประตู แต่แล้วก็ชะงัก เมื่อทันทีที่เปิดประตูออกไปก็คล้ายกับได้ยินเสียงเปิดประตูซ้อน...

กล่าวคือ เหมือนกับว่าเมื่อครุ่นไม่ได้มีเพียงประตูห้องของจินตนาการเท่านั้นที่เปิดออก...แต่ชั้นนี้ไม่มีใครอยู่แล้วไม่ใช่หรือ...หรือจะยังมี

ทั้งสามหันมามองหน้าแล้วยิ้มเจื่อนๆ ใ้กัน

‘ส...สงสัยจะมีห้องที่ลิ้มปิดประตูแล้ว ล...ลมพัดนะคะ’ สมพรพยายามให้เหตุผล

แต่...จินตนาการก็ไม่ลืมเช่นกันว่าผนังห้องทุกห้องในคอนโดแห่งนี้...เก็บเสียง

‘มันจะเปิดจะปิดเพราะอะไรก็ช่างมันก่อนเถอะ รีบๆ ไปเถอะพี่ ผมว่าบรรยากาศมันชักไม่ดีแล้ว’

คราวนี้ไม่มีใครตอบ ทั้งหมดรีบเดินออกจากห้อง เมื่อปิดประตูเรียบร้อยแล้วก็พากันเดินตรงไปยังลิฟต์ที่อยู่ห่างออกไปประมาณห้าสิบเมตรด้วยหัวใจที่เต้นระทึก มาถึงก็ไม่รอช้าที่จะกดเรียกลิฟต์เพื่อกลับลงไปข้างล่าง

เหงื่อเย็นค่อยๆ ซึมออกมา เมื่อทั้งสามคนงยหน้าไปมองแล้วเห็นว่า

ตัวเลขค่อยๆ วิ่งจากข้างบนซึ่งอยู่ห่างจากชั้นนี้ถึงสิบชั้น ทว่าในตอนนั้นเอง...
ปัง!

...

เสียงปิดประตูแบบกระแทกเสียงดังสนั่นก็กึกก้องแทรกความเงียบ
ส่งคบริเวณโถงทางเดินอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย

ในตอนนั้น จินตนาการเริ่มรู้สึกเข้าอ้อนและอยากจะร้องให้ขึ้นมา
จริงๆ เธอทอดเคสคอมพิวเตอร์ที่เป็นความหวังหนึ่งเดียวเอาไว้แน่น พร้อม
กับเขยิบเข้าไปใกล้สมบัติที่ทอดพระพุทธรูปเอาไว้เช่นเดียวกับสมพร

‘ก...กูเอาพระมานะเว้ย!’

“กรี๊ดดด!”

ทันทีที่สมบัติพุดจบกี้มีเสียงหวีดร้องตอบกลับมา พร้อมกับ...

ตึง! ตึง! ตึง!...

เสียงนั้นเหมือนกับมีคนวิ่งเข้ามาใกล้จุดที่พวกตนยืนอยู่

‘ตัวใครตัวมันละเว้ย!’

สิ้นเสียงสมพร จินตนาการที่กำลังยืนอึ้งขาแข็งอยู่ด้วยความหลอน
สุดขีดก็แทบจะทรุดตัวลงนั่งร้องไห้ตรงนั้น เพราะมารู้ตัวอีกทีสองคนที่ขึ้น
มาเป็นเพื่อนเธอต่างก็แตกกระเจิงไปคนละทิศคนละทาง

ตึง!

เสียงเตือนนั้นเหมือนเสียงสวรรค์ จินตนาการที่เริ่มขยับตัวได้แล้ว
พุ่งเข้าไปในลิฟต์ที่เปิดออก พร้อมกับกดปิดประตูลิฟต์ทันทีที่เสียงนั้น
จะใกล้เข้ามา

และในที่สุดเธอก็หลุดพ้น...

จินตนาการที่หอบสั้นไปทิ้งร่างถึงกับอ้อนแรง เอนหลังพิงผนังห้อง
โดยสารสี่เหลี่ยมนั้น เพราะความหวาดกลัวที่ได้รับทำให้เธอต้องหลบตา
พยายามรวบรวมสติที่แตกกระเจิงให้กลับมา แต่แล้ว...จู่ๆ ก็คล้ายกับรู้สึก
ว่ามีคนมาเป่าลมหายใจรดอยู่เบื้องหน้า

เธอลืมตาขึ้นมาโดยอัตโนมัติแล้วก็ปลันใจหายวูบ...

ร่างบอบบางที่กอดเคลสคอมพิวเตอร์อยู่หลับตาแน่น ขยับพลิกตัวหันข้างให้ฝ่ายนั้นพร้อมกับสะอื้นเบาๆ ด้วยเสียงแหบแห้ง

‘หน้าคู้่นๆ นะเรา...’

จะไม่คู้่นได้อย่างไร ก็ในเมื่อใบหน้าของ ‘คน’ ที่อยู่ตรงหน้าเธอนี้เห็นกันอยู่บ่อยๆ ที่หน้าประตูห้อง

“ไอ้ชาติอยู่ไหน!”

‘ฮือ...จะเสียงดังทำไม อยู่ใกล้กันแค่นี้เอง’

“ภูถามว่าไอ้ชาติอยู่ไหน!”

‘โฮฮฮ...ม...ไม่รู้...ไม่รู้ ฮือ...’

...

ทันทีที่ฟังจบ สองสาวเพื่อนรักที่สีหน้าเต็มไปด้วยความสยดสยองและสงสารเพื่อนก็ถึงกับร้องให้ตาม เข้าใจแล้วว่าทำไมจินตนาการถึงมีสภาพเช่นนี้

“ลืมตามาอีกทีนางก็หายไป แล้วพอออกจากลิฟต์ได้เราก็รีบมาหาตัวนี้แหละ นึกว่าจะตายอยู่ในลิฟต์นั้นซะแล้ว”

“แล้ว...ค...คนชื่อชาตินี้ใครเธอ” วยะดาถาม

“ก็ไอ้คนที่ก่อเหตุนั่นแหละ ตอนนี้อยู่ตัวร่วงกำลังล่าตัวอยู่ ยังไม่เจอ... ฮือ แล้วรู้ไหม...ที่พีทสุดนะ วันนี้เป็นวันที่เจ็ดหลังจากวันเกิดเหตุ แถมยัง... เป็นคืนวันพระด้วย!”

“ถึงว่าลิ...เขี่ยขนาดนี้”

“ฮือ! พอกันที เราไม่มีทางกลับไปอยู่ที่นี่อีกแล้ว ยืม! บอกพีเจษฎ์เลยนะ ว่าคอนโดนั่นนะ ซ็อกก็ซ็อก!”